

Mijn leven is voor U

Mijn leven is voor U
Belijden dat niet vanzelf spreekt

ISBN 97890-8897-003-0
NUR 713

Foto omslag: iStockPhoto
Ontwerp omslag en binnenwerk: JetOntwerp

© 2011 UITGEVERIJ GROEN - HEERENVEEN
Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Groen is onderdeel van Uitgeversgroep
Jongbloed te Heerenveen
www.jongbloed.com

Mijn leven is voor U

Belijden dat *niet* vanzelf spreekt

P.J. Vergunst (red.)

GROEN

Woord vooraf

Waar ligt in jouw leven de strijd tegen de zonde? Een vader vroeg het aan zijn dochter die nog niet zo lang geleden belijdenis van het geloof deed. Een goede vraag, want belijdenis doen betekent niet je catechisatietijd mooi afsluiten. Ook niet je aan God verbinden om zo met een goed gevoel of sterker in de samenleving te kunnen staan.

Je bent christen, maar je hebt niet het idee dat het je veel kost? Dat is geen goed signaal. Want het navolgen van Jezus betekent dat jouw leven haaks komt te staan op het moderne levensgevoel, dat je een vis bent die tegen de stroom in zwemt. Volharden in het geloof betekent: ondanks alles vasthouden aan wat God gezegd heeft. De navolging van Christus is niet anders dan kruisdragen. Het is niet voor niets dat christenen in vroeger tijden tegen de nieuwe lidmaten zeiden: ‘Welkom in de strijd.’

Mijn leven is voor U richt zich op jou – jongere die belijdenis van het geloof gaat afleggen of heeft afgelegd. Tien auteurs laten zien hoe jij in onze tijd het christelijk geloof kunt belijden, hoe je daarbij God nodig hebt en hoe je kunt volharden in het leven bij Zijn Woord. De woorden uit de titel van dit boekje waren op de dag van je belijdenis jóúw woorden. Je spreekt er Petrus

mee na, de apostel die tegen Jezus zei: ‘Mijn leven zal ik voor U geven.’ Het verlangen van Petrus is een mooi verlangen. Met woorden als deze mag jij antwoorden op alles wat God voor ons gedaan heeft. Jezus vraagt nu ook van jou geloofsgehoorzaamheid. Maar ... Jezus weet tegelijk dat Petrus en jij in eigen kracht niet waar kunnen maken wat jullie beloofden.

Daarom steunt jouw belijdenis ‘mijn leven is voor U’ helemaal op wat Jezus Christus gezegd en gedaan heeft: ‘Ik voor u.’ Ik hoop dat dit boekje je helpt om dit levensgeheim (nog meer) te ontdekken. Dan eren we God met onze lippen en met ons leven.

P.J. Vergunst

Inhoud

Woord vooraf	5
Hoofdstuk 1 - Doop en belijdenis Gods grote ja, mijn kleine ja	9
Hoofdstuk 2 - Kennis van de waarheid In aanraking met God komen	20
Hoofdstuk 3 - De drie-enige God belijden Verrijkend voor het geloof	31
Hoofdstuk 4 - Verenigd met Christus Jij in Christus, Christus in jou	40
Hoofdstuk 5 - Bidden en bijbellezen Aan Uw voeten Heer, is de hoogste plaats	50
Hoofdstuk 6 - God wil geen deeltijdgelovigen Met onze lippen en met ons leven	60
Hoofdstuk 7 - Delen in de volle gemeenschap Gods kijk op de kerk	70
Hoofdstuk 8 - Belijdenis en avondmaal Hartelijk genodigd	81
Hoofdstuk 9 - Belijdenis en zending Kleur bekennen	91
Hoofdstuk 10 - Eeuwig leven begint op aarde Hoop op Gods heerlijkheid	104
Personalia	114

Hoofdstuk 1

Doop en belijdenis

Gods grote ja, mijn kleine ja

Door ds. J.A.W. Verhoeven

Het wordt een bijzondere kerkdienst: vandaag doet een aantal jongeren belijdenis. Vrienden en familieleden zijn uitgenodigd. Bij de ingang van de kerk worden ze welkom geheten. Ze krijgen een gedrukte liturgie aangereikt. De jongeren (soms ook ouderen) komen met de kerkenraad binnen. Nadat de dominee gepreekt heeft, staan zij één voor één op. Luid en duidelijk klinkt hun 'ja!' Ik geloof. Ook ik. Ik wil bij Jezus horen. Soms lichten zij hun jawoord toe met een persoonlijk getuigenis.

In de tijd van de Reformatie knielden nieuwe belijdende leden neer om onder handoplegging de Heilige Geest te ontvangen. Dat gebeurt ook nu in steeds meer gemeenten. De predikant spreekt daarbij een bijbeltekst uit. Het is een plechtig moment. Vaak zingen de nieuwe leden samen een lied. Na afloop van de

dienst reikt de kerkenraad een belijdeniskaart uit ter herinnering aan deze onvergetelijke dienst en dag. De gemeente geeft de nieuwe belijdende leden een hand, feliciteert ze en heet hen welkom.

Zo zal het ongeveer gaan. Of, als het achter je ligt: zal het zo verlopen zijn. In veel gemeenten valt de dienst van de openbare geloofsbelijdenis rond Pasen, soms op Pinksteren. De gemeente beleeft het als een hoogtepunt in haar bestaan. Het is een hele belevenis: opnieuw zijn er (jonge) mensen die hun geloof uitspreken. Ze schamen zich niet voor Jezus. Ik geloof!

Jezus is Heer

Waar komt de gewoonte om op deze manier het geloof te belijden eigenlijk vandaan? Ten diepste uit de Bijbel. In het Oude Testament betekent het zoveel als: alle afgoden laten voor wat ze zijn en alleen de HEERE erkennen als God. Jozua zei: Ik, en wij als gezin, wij zullen de HEERE dienen (Joz. 24:15). Elia brengt het volk tot de belijdenis: De HEERE, *Hij* is God! (1 Kon. 18:39) In 1 Koningen 8 valt de uitdrukking ‘de Naam belijden’. In het Nieuwe Testament spitst de belijdenis zich toe op Jezus als de Zoon van God. Jezus zegt: Wie Mij belijdt voor de mensen, zal Ik belijden voor Mijn hemelse Vader (Luk. 12:8). Het gaat erom te belijden dat Jezus ‘Heer’ is (‘Kurios’). Daarmee erkennen we dat Jezus, Die aan het kruis stierf om onze zonden, is opgestaan uit de doden (Hand. 2:36; 10:37-42; 13:26-30). Dat kunnen we alleen belijden dankzij de Heilige Geest (Rom. 10:9; 1 Kor. 12:3). Van Timotheüs weten

we dat hij zich over Jezus uitsprak te midden van vele getuigen (1 Tim. 6:12-13). Door Christus te belijden word je een christen. Voor koning Agrippa was dat nu juist een brug te ver (Hand. 26:28).

Belijdenis en heilig avondmaal

In feite komt de gedachte van de openbare geloofsbelijdenis dus uit de Bijbel. Maar de vorm zoals wij die kennen, bestaat pas sinds de negentiende eeuw. Na een winterseizoen van catechese is er eenmaal per jaar gelegenheid om belijdenis te doen. In de tijd daarvoor, sinds de Reformatie van de zestiende eeuw, was er voorafgaande aan elke avondmaalsviering gelegenheid om belijdenis af te leggen. Dat gebeurde ten overstaan van de kerkenraad. De belijdenis gaf toegang tot het heilig avondmaal. Dat is immers geen open maaltijd. Alleen de gelovigen zijn daar welkom, dat wil zeggen: zij die Jezus belijden als hun Verlosser.

In de kerk is er van meet af aan een verband gelegd tussen de openbare belijdenis en het deelnemen aan het heilig avondmaal. Daarover lees je in hoofdstuk 8.

Heilige doop en belijdenis

In het zogenoemde ‘formulier’ dat gebruikt wordt in de dienst van de openbare belijdenis, krijgen beide sacramenten nadrukkelijk een plaats. We horen: ‘In de Heilige Doop wordt ons betuigd en verzegeld, dat wij in Gods genadeverbond opgenomen zijn. Daarom behoren wij als leden van Christus’ gemeente gedoopt

te zijn. Daarmee dragen we Zijn merk- en veldteken. In het Heilig Avondmaal, waar Christus ons brood en wijn geeft als tekenen en zegelen van Zijn gekruisigd lichaam en zijn vergoten bloed, verbindt Hij ons telkens opnieuw tot de ware gemeenschap met Zichzelf en met elkaar. Zo verenigd met Christus zijn wij geroepen met woord en daad Hem te belijden als Heere en Heiland ...'

Daarmee is gezegd dat de openbare belijdenis zijn plaats heeft tussen de beide sacramenten. Door onze belijdenis aanvaarden wij onze doop en vragen wij toegang tot het heilig avondmaal.

Eerst belijdenis, daarna doop

In dit hoofdstuk concentreren we ons op de relatie tussen de heilige doop en de openbare belijdenis. Je bent als kind gedoopt. Je leerde wie de Heere is. Nu doe je zelf belijdenis. De vraag dringt zich op: Is deze volgorde wel terug te vinden in de Bijbel? In het boek Handelingen lezen we immers de omgekeerde volgorde: mensen komen tot geloof en worden *na* het uitspreken van hun belijdenis gedoopt. Een sprekend voorbeeld is de kamerheer van de Candacé. Hij belijdt Jezus als de Christus, en wordt vervolgens door Filippus gedoopt (Hand. 8:26-40).

Inderdaad is dat in eerste instantie de gewone manier van doen. Het gaat dan om mensen die niet zijn opgegroeid met het Evangelie. In het zendingswerk gaat het nog altijd zo: nadat iemand het geloof heeft beleden, wordt hij of zij gedoopt. Die zendings situatie doet

zich in Nederland trouwens steeds vaker voor. Er is geen enkel bezwaar tegen het dopen van volwassenen. Integendeel, dat geeft grote vreugde! Het betekent dat de gemeente groeit door toetreders. Wanneer iemand niet als kind werd gedoopt, wordt eerst de geloofsbelijdenis gevraagd. Onmiddellijk daarna, in dezelfde kerkdienst, wordt zo iemand gedoopt. Het is een enorm bemoedigende ervaring om daarvan getuige te zijn!

Eerst doop, daarna belijdenis

Verderop lezen we in Handelingen dat een heel gezin wordt gedoopt (Hand. 16:15, 31). Wanneer eenmaal een nieuwe gemeente is gesticht, worden de kinderen van de gelovigen gedoopt als teken dat ook zij bij de Heere horen. Wij weten dat vanaf het allereerste begin van de kerkgeschiedenis ook de kinderen gedoopt worden. Dat heeft alles te maken met de besnijdenis. In de kerk is de doop altijd gezien in het licht van de besnijdenis. De besnijdenis van Abraham was een volwassenbesnijdenis (Gen. 17:9-14). Hij was op dat moment al een gelovige (Gen. 15:1-6). Paulus zet dat in Romeinen 4 uitvoerig uiteen. Maar daarna, en met onmiddellijke ingang, is ieder jongetje besneden op de achtste dag. De besnijdenis verzegelt niet *dat* Abraham gelooft, maar het verzegelt *wat* Abraham gelooft. De besnijdenis is een zegel, niet van Abrahams geloof, maar van de gerechtigheid die hij van de HEERE ontving (Gen. 15:6; Rom. 4:11). Naar analogie daarvan zeggen wij dat de heilige doop niet onze geloofsbelijdenis verzegelt, maar de beloften van God die Hij aan ons doet.

Verbond

Dit brengt ons tot een van de meest typerende kenmerken van het gereformeerde geloofsverstaan: wij lezen het Nieuwe Testament tegen de achtergrond van het Oude Testament. De Vader van Jezus Christus is identiek aan de HEERE, de God van Israël. Zijn Woord is één. Het nieuwe verbond, dat bezegeld is in het bloed van Jezus Christus (Mark. 14:24), is hetzelfde verbond dat de HEERE aan Israël beloofd had (Jer. 31:31-34). Het is dus niet nieuw in de zin dat het door Jezus is uitgevonden. Het staat niet tegenover het oude verbond. Het ligt juist in het verlengde daarvan. Het is in feite de vernieuwing ervan. Ten diepste is er maar één verbond, omdat de HEERE één is, en omdat Hij één volk heeft, waarvan Christus het Hoofd is.

De HEERE overlegt niet met Abraham. Hij vraagt niet of Abraham er voor voelt en er mee kan instemmen dat Hij een verbond met hem opricht. Nee, de HEERE ‘stelt’ het verbond. Hij legt het Abraham eenvoudigweg op. Hij noemt het ‘Mijn’ verbond (Gen. 17). Zo gaat het er nog altijd aan toe tussen de HEERE en ons. Want Abraham is de vader van allen die geloven.

Visie op de kerk

De notie van het verbond brengt een heel eigen kijk op de kerk met zich mee. De Heere brengt geen losse individuen bij elkaar. Hij verzamelt Zich een volk. Belijdenis doen betekent niet: ik kies om lid te worden van een bepaalde kerk of gemeente. Belijdenis doen is: ik erken dankbaar dat ik in de kerk ben ge-

boren, gedoopt, geroepen en onderwezen. In evangelische kring zou men zeggen: ik laat mij dopen. Wij zeggen: ik word gedoopt. Ik heb daar niet om gevraagd, het gebeurt mij, door middel van mijn ouders. Dat lijkt misschien spijtig, maar het is juist enorm troostrijk. Toen ik nog niet wist van de Heere, wist Hij wel van mij. Bij de openbare geloofsbelijdenis spreek je uit dat je dat dankbaar aanvaardt, verwonderd over Gods barmhartigheid. Hij is altijd de Eerste. Je geloof houdt niet de kerk gaande. Eerder andersom: de kerk houdt jouw geloof gaande. Niet: God mag blij zijn dat ik mijn geloof belijd en dat ik nog bij de kerk ben. Maar: ik mag blij zijn dat God mij aanvaardt in Zijn gemeente.

De kerk bestaat niet dankzij mensen die besluiten om in het openbaar hun geloof te belijden. Dat zou een wankel basis zijn! De kerk bestaat dankzij de genade van God, dankzij het offer van Christus en door het werk van de Heilige Geest. Je wordt gedoopt in de Naam van deze drie-enige God (Matth. 28:16-20). Dat vraagt om openbare belijdenis. Door middel van de kerk leer je het geloof. Door de dienst van ambtsdragers – door prediking, catechese en pastoraat – kom je tot de belijdenis dat Jezus de Heere is.

Belijdenis gevraagd!

God is de Eerste en de Enige. Dat betekent niet dat je er niet toe doet. Integendeel. Gedoopt zijn in de Naam van de drie-enige God vraagt om onze belijdenis. De doop wil dat wij deze God vertrouwen, liefhebben en

gehoorzamen. Dat wij leven uit Christus, door de genade van de Heilige Geest.

Aan de ene kant dankt de gemeente de Heere, wanneer een kind van de gemeente gedoopt wordt. Wij loven U dat U ons en onze kinderen door het bloed van Uw geliefde Zoon Jezus Christus al onze zonden vergeven hebt. En dat U ons hebt aangenomen als een kind van U. En dat U ons dat verzegelt met de doop.

Aan de andere kant bidt de gemeente bij elke doopbediening. Wij bidden, pleitend op Uw grondeloze barmhartigheid, dat U dit gedoopte kind wilt aanzien in Uw genade. En dat het een kind van U mag zijn. En dat dit kind zal leven in het echte geloof, met vaste hoop en vurige liefde.

Er bestaat een zekere spanning tussen het danken en bidden. Als gedoopt gemeentelid ben je een kind van God, krachtens het verbond. Maar dat werkt niet automatisch. Het is nodig dat je bij het opgroeien zelf leert leven in het echte geloof. Die spanning moeten we laten bestaan. De doop vraagt om een beslissing van je hart. God wil dat je je uitspreekt voor Hem. Dat is niet te veel gevraagd. Hij is immers onze Schepper? Sterker nog: Christus is onze Eigenaar!

Geen aanvulling maar aanvaarding

De openbare geloofsbelijdenis is dus nodig. Het verbond is je eenzijdig opgelegd, maar het wil tweezijdig worden door jouw gelovige reactie. Toch betekent dat belijden niet een aanvulling op het verbond. Ook neem je door je belijdenis niet je doop voor eigen rekening.

Het bijzondere is nu juist dat *God* je doop voor *Zijn* rekening neemt. Jij aanvaardt alleen maar de geldigheid van *Zijn* beloften.

Je leert door het geloof toe te eigenen wat God je heeft beloofd. Dat gebeurt biddend. Jouw bidden baseert zich op de belovende God.

Leven uit het verbond

Het hele geloofsleven wordt gestempeld door het feit dat je als kind gedoopt bent, en dat je dat nu dankbaar aanvaardt.

Het maakt je afhankelijk. Allen die U verwachten, worden niet beschaamd (Ps. 25:2).

Het maakt je echt vrij: de zaak van God hangt immers niet van jezelf af.

Het maakt je dankbaar: dat je Christus hebt leren belijden, is immers helemaal *Gods* werk.

Het maakt je ijverig en beslist, toegewijd en gehoorzaam: je hebt immers alles te danken aan Christus.

Wij hebben God lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Dat kan niet missen.

Merk- en veldteken

Het formulier dat gebruikt wordt bij de openbare geloofsbelijdenis noemt de heilige doop ‘merk- en veldteken’.

Op een schapenmarkt geven de kopers een lik verf op de rug van de schapen: dit zijn mijn schapen, ik heb ze gekocht, ik neem ze na afloop van de marktdag mee

naar huis. Zo is de doop een merkteken.

De heilige doop is ook een veldteken. Dat is een militaire term. Het is de banier, de vlag die hoog gehouden wordt in de strijd. Wij dienen in het leger van Christus. Het is onze opdracht om Zijn Naam hoog te houden. De doop zegt: je behoort Christus toe. En je bent geroepen in Zijn dienst, om onder Zijn banier te strijden voor Zijn Naam.

Door de openbare belijdenis erkennen we dat.

Dankbaar en nederig aanvaarden we de liefde van God voor ons. En we spreken uit: ik ben beschikbaar voor U, maak mij een goed soldaat voor U (2 Tim. 2:1-5).

De doopkaart en de belijdeniskaart

De belijdenisdienst wordt ervaren als een hoogtepunt en een belevenis. Dat is terecht. Maar de heilige doop is eigenlijk een groter moment. Want jouw belijdenis richt zich op wat de Heere in de doop aan je belooft. Je spreekt bij de openbare belijdenis niet uit dat je zeker bent van je geloof. Je spreekt uit dat je zeker bent van God, van Zijn betrouwbaarheid en genade. Een gelovige praat niet voortdurend over zijn geloof, maar over zijn God!

De belijdeniskaart herinnert je eraan dat je ‘ja!’ hebt gezegd. Maar in de loop van de jaren ontdek je steeds meer hoe vaak je ‘nee!’ hebt gedaan.

De doopkaart herinnert je eraan dat God *Zijn* grote ‘ja!’ heeft gezegd. In de loop van je leven ervaar je hoe langer hoe meer dat Hij daar nooit op terugkomt.

Gespreksvragen

1. Wat betekent het voor jou dat je gedoopt bent?
2. Heeft het nog wel zin om de notie van het verbond te benadrukken in het geval dat iemand niet als klein kind werd gedoopt, maar later als volwassene werd toegevoegd aan de gemeente?
3. Het gereformeerde verstaan van de Bijbel brengt een eigen manier van geloven met zich mee. Wat herken je daarvan in je eigen leven?
4. Hoe kijk jij naar je eigen gemeente?